

gjort sig skyldig i denne Fejlregning. For i det Øjeblik, det ærede Medlem indrømmer, som han siger, at Beskyttelsen for dansk Puddersukker nu er $3\frac{1}{2}$ — $3\frac{3}{4}$ pr. Pd., og saa siger, at det kommer ned i anden Sats og faar en Beskyttelse af $1\frac{1}{4}$ pr. Pd., ved jeg overhovedet ikke, hvorfor det ærede Medlem vil indlade sig i en Diskussion om denne Ting. Det er det, jeg har hævdet, og det har det ærede Medlem ogsaa maattet indrømme, om ikke før, saa dog Sp. 4083, og det er det, jeg har hævdet hele Tiden.

Saa søger det ærede Medlem nu at komme bort derfra ved at sige, at de Forudsætninger, vi gik ud fra, da vi fik den nugældende Sukkerlov af 1891, vare dem, at vi ikke skulde have saa høj en Beskyttelse, men derimod en mindre Beskyttelse, og at det var den egentlige Forudsætning. Det er det, det ærede Medlem gaar ud fra, og det var ogsaa Forudsætningen i 1891. Det ærede Medlem henviser mig til at spørge det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) eller se efter, hvad han sagde derom i Fjor, og saa siger det ærede Medlem, at hvis jeg vilde gøre det, vilde jeg ikke komme her og paastaa det modsatte. Jeg har overhovedet aldrig paastaet det modsatte, og oven i Købet skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han i Tidenden for i Fjor Sp. 4577 vil finde, at jeg er gaaet ud fra det samme, nemlig at Forudsætningen var, at der skulde gives dem en mindre Beskyttelse end den, de senere faktisk have faaet. Det er nemlig saaledes, at det viste sig, efter at Loven af 1891 var gennemført, at der var saa at sige et Hul i den, og dette Hul udnyttedes ved Sukkerfabrikkernes tekniske Fremskridt, som det ærede Medlem selv talte om, og hvorved de bleve i Stand til, i Stedet for en Beskyttelse fra $\frac{3}{4}$ op til $2\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd., at naa frem til at opnaa en Beskyttelse, som det ærede Medlem selv nævndte var 6,86—7 $\frac{1}{2}$ Øre. Men naar altsaa det ærede Medlem siger, at Forudsætningen i 1891 var denne mindre Beskyttelse, men at Sukkerfabrikkerne paa Grund af mangelfuld Lovgivning have været i Stand til at tilvænde sig den højere Beskyttelse op til 7 $\frac{1}{2}$ Øre, saa er det en fuldstændig forkert Forudsætning, det ærede Medlem diskuterer hele dette Spørgsmaal ud fra. Jeg finder ingen Anledning til at diskutere hele Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved det nuværende Forslag vil ske en Nedgang i Sammenligning med Tilstanden i 1891, men det, jeg har hævdet, og det, det

ærede Medlem indrømmer, er, at der, set i Forhold til den nuværende Beskyttelse, vil ske en større Nedgang, og det har det ærede Medlem indrømmet. At vi ikke naa til at faa taget alt fra dem, hvad de have faaet gennem det Hul i Tiden siden 1891, det skal jeg villig indrømme, men hvis vi gaa Toldloven igennem, tror jeg, vi ville finde uhyre mange Steder, hvor Beskyttelsen er større, end den oprindelig var tænkt, og hvis vi vilde hænge os doktrinært i det og sige: Vi røre ikke ved det, inden vi have taget alt det fra dem, de have faaet udover, hvad der var tiltænkt dem, tror jeg, vi kunde vente længe paa en Gennemførelse af Toldrevisionen. Resultatet af dette er, at det staar fast, at det ærede Medlem indrømmer — Sp. 4082 —, at Beskyttelsen for dansk Puddersukker er i Dag $3\frac{1}{2}$ — $3\frac{3}{4}$ Øre og efter Forslaget gaar ned til $1\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd. Det er en Nedgang, som man nu under de forhaanden-værende Forhold maa være glad ved, og jeg var tilfreds, om vi opnaaede en saa stærk Reduktion af Beskyttelsen over hele den beskyttede Industri, som vi opnaa her.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa i en kort Bemærkning, sidst han havde Ordet, at jeg maatte have misforstaaet ham med Hensyn til det foreliggende Forslags Stilling overfor Raffinaderierne, særlig det i Larsbjørnsstræde, idet jeg havde udtalt, at det ærede Medlem havde sagt, at de vare blevne gunstigere stillede efter det foreliggende Forslag, end de vare efter Forslaget, som det var blevet vedtaget her i Tinget. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at jeg har taget fejl der, og at de Bemærkninger, jeg paa det Grundlag gjorde til det ærede Medlem, ere gjorte paa et fejl Grundlag og saaledes værdiløse. Det ærede Medlem har sagt „ugunstigere“; jeg har overhørt dette „u“ og opfattet det som „gunstigere“. Men medens jeg indrømmer, at jeg har taget fejl der, indrømmer jeg ikke paa nogen Maade, at det ærede Medlem skulde have Ret i Realiteten. Jeg skal gaa ganske kort ind paa Spørgsmaalet om de private Raffinaderier. Det, som ligger det ærede Medlem og mig imellem der, er i dette Øjeblik det: Er der sket noget, og hvad er det for noget, der er sket ved det nu foreliggende Forslag, sammenlignet med Forslaget, som det blev vedtaget her i Tinget? Det ærede Medlem er jo fuldstændig klar over, at i Fjor var Afgiften for raffineret Sukker,